

9. marts 2021
Sagsnr.: 18/01310 (32094)
THEL

AFGØRELSE FRA MILJØ- OG FØDEVAREKLAGENÆVNET

IKKE MEDHOLD i klage over afgørelse om enkeltbetaling 2010, 2011, 2012, 2013 og 2014 i Næstved Kommune

Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet afgørelse efter artikel 34, stk. 2, litra b, i forordning (EF) 73/2009,¹ og artikel 80, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1122/2009,² jf. § 22 b, stk. 1, i landbrugsstøtteloven.³

Miljø- og Fødevareklagenævnet giver ikke medhold i klagen over Natur-Erhvervstyrelsens (nu Landbrugsstyrelsen) afgørelse af 18. februar 2016 om genoptagelse af ansøgning om enkeltbetaling 2010, 2011, 2012, 2013 og 2014 på A1 e.

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.⁴

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 8 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

¹ Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 om fælles regler for den fælles landbrugspolitik ordninger for direkte støtte til landbrugere og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere, om ændring af (EF) nr. 1209/2005, (EF) nr. 247/2006, (EF) nr. 378/2007 og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1782/2003.

² Kommissionens forordning (EF) nr. 1122/2009 af 30. november 2009 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 for så vidt angår krydsoverensstemmelse, graduering og det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem inden for rammerne af de ordninger for direkte støtte til landbrugerne, som er omhandlet i nævnte forordning, og om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 for så vidt angår krydsoverensstemmelse inden for rammerne af støtteordningen for vin.

³ Bekendtgørelse nr. 115 af 6. februar 2020 af lov om administration af Det Europæiske Fællesskabs forordninger om ordninger under Den Fælles Landbrugspolitik finansieret af Den Europæiske Garantifond for Landbruget m.v. (landbrugsstøtteloven).

⁴ Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

**MILJØ- OG
FØDEVAREKLAGENÆVNET**
Toldboden 2
8800 Viborg

Tlf. 72 40 56 00
CVR-nr. 37795526
EAN-nr. 5798000026070
nh@naevneneshus.dk
www.naevneneshus.dk

1. Klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet

Afgørelsen er den 17. marts 2016 påklaget til Klagecenter for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri af landbruger, der er repræsenteret ved konsulent.

Sagen er pr. 1. februar 2017 overgået til behandling i Miljø- og Fødevareklagenævnet, jf. § 24, stk. 6, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

Klager har navnlig anført, at

- sagsforløbet er stødende for retssikkerheden og i strid med klagers berettigede forventninger, og
- der træffes en ny afgørelse med krav om tilbagebetaling mange år efter et kontrolbesøg, hvor administrativ rekurs er udnyttet.

Klagepunkterne er nærmere uddybet i afsnit 2.2.

2. Sagens oplysninger

Klager har i fællesskema 2008 modtaget den 23. april 2008 anmodet om enkeltbetaling til i alt 860,25 ha med almindelige betalingsrettigheder. Endvidere har klager anmodet om enkeltbetaling til i alt 71,01 ha med udtagningsrettigheder. I ansøgningen har klager anmeldt markerne 29-0 30-0, 33-0 og 34-0 med henholdsvis 12,15 ha, 9,68 ha, 6,64 ha og 6,77 ha med almindelige betalingsrettigheder.

Klager har i ansøgningsårene 2010-2014 ansøgt om enkeltbetaling til markerne 29-0, 30-0, 33-0 og 34-0, samt i ansøgningsårene 2011-2014 til mark nr. 141-1. Klager har anmeldt arealerne til enkeltbetaling efter bestemmelserne i artikel 34, stk. 2, litra b, i forordning (EF) 73/2009, som kræver, at arealerne skulle være støtteberettigede i 2008. Landbrugsstyrelsen har på baggrund af de enkelte ansøgninger og opmålinger fra de enkelte år udbetalt enkeltbetaling for arealerne 2008-2013.

Landbrugsstyrelsen har den 30. marts 2015 truffet afgørelse om enkeltbetaling 2008 og 2014.

Genoptagelse af enkeltbetaling 2008

Landbrugsstyrelsen har begrundet genoptagelsen af enkeltbetaling 2008 med, at de arealer, der svarer til mark 29-0, 30-0, 33-0, 34-0 og 141-1 i 2008, ifølge kontrolfund fra 2014, ikke i deres helhed var støtteberettigede under de almindelige støttebetingelser i enkeltbetalingsordningen. Styrelsen har ud fra luftfotos fra 2008 konstateret, at 6,77 ha af mark nr. 34-0, 3,00 ha af mark nr. 29-0, 7,61 ha af mark nr. 30-0 og 2,49 ha af mark nr. 33-0 var vandlidende, og at 0,43 ha af mark nr. 141-1 var beplantet med træer. Styrelsen har henvist til § 19 og § 21 i bekendtgørelse nr. 1598 af 19. december 2007 om direkte støtte til landbrugere efter enkeltbetalingsordningen. Endvidere har styrelsen anført, at markerne skulle leve op til de almindelige støttebetingelser for at opnå

enkeltbetaling, fordi markerne i 2008 blev anmeldt med almindelige betalingsrettigheder (i modsætning til udtagningsrettigheder), jf. artikel 44, stk. 2, i forordning (EF) 1782/2003.⁵ Med fastsættelsen af det støtteberettigede areal i 2008 har styrelsen også fastslået, hvilke arealer der i efterfølgende år har mulighed for at blive omfattet af artikel 34, stk. 2, litra b, i forordning (EF) 73/2009.

Enkeltbetaling 2014

I 2014 var markerne 29-0, 30-0, 33-0, 34-0 og 141-1 anmeldt til enkeltbetaling efter bestemmelserne i artikel 34, stk. 2, litra b, i forordning (EF) 73/2009. Da det efter denne bestemmelse er en støttebetingelse for enkeltbetaling i 2014, at arealet skulle have givet ret til enkeltbetaling i 2008, har Landbrugsstyrelsen inddraget den nye vurdering af enkeltbetaling 2008. På den baggrund har styrelsen for støtteår 2014 underkendt de dele af arealerne, som ikke gav ret til enkeltbetaling i 2008. Styrelsen har godkendt de dele af arealerne, som blev godkendt til enkeltbetaling i 2008. Herudover har styrelsen godkendt de dele af markerne, som opfyldte bestemmelserne i artikel 34, stk. 1, litra a, til enkeltbetaling i 2014 [de almindelige krav til støtteberettigelse efter enkeltbetalingsordningen]. Styrelsen har i afgørelsen på baggrund af kontrolopmålingerne detaljeret redegjort for nedsættelserne for de enkelte marker og samlet fastslået 797,87 ha som grundlag for udbetalingen i 2014.

2.1 Den påklagede afgørelse

Landbrugsstyrelsen har den 18. februar 2016 genoptaget klagers ansøgninger om enkeltbetaling i årene 2010, 2011, 2012, 2013 og 2014.

Klager har i ansøgningsårene 2010, 2011, 2012, 2013 og 2014 ansøgt om enkeltbetaling til markerne 29-0 30-0, 33-0, 34-0 samt i ansøgningsårene 2011, 2012, 2013 og 2014 til mark nr. 141-1. Markerne er anmeldt som omfattet af artikel 34, stk. 2, litra b, i forordning (EF) 73/2009.

Landbrugsstyrelsen har begrundet genoptagelsen med, at dele af arealerne i mark nr. 29-0, 30-0, 33-0, 34-0 og 141-1 efter styrelsens nye afgørelse af 30. marts 2015 ikke var støtteberettigede i 2008.

Herefter har Landbrugsstyrelsen for hvert enkelt år detaljeret redegjort for årets nedsættelser af den enkelte mark. Nedsættelserne beror på opmålinger fra ortofotos og korrektioner på baggrund af styrelsens afgørelse af 30. marts 2015 om enkeltbetaling 2008. Endvidere har styrelsen for hvert enkelt år redegjort for eventuelle sanktioner og eventuelle inddragelser af betalingsrettigheder. Styrelsen har endvidere

⁵ Rådets forordning (EF) nr. 1782/2003 af 29. september 2003 om fastlæggelse af fælles regler for den fælles landbrugspolitik ordninger for direkte støtte og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere og om ændring af forordning (EØF) nr. 2019/93, (EF) nr. 1452/2001, (EF) nr. 1453/2001, (EF) nr. 1454/2001, (EF) nr. 1868/94, (EF) nr. 1251/1999, (EF) nr. 1254/1999, (EF) nr. 1673/2000, (EØF) nr. 2358/71 og (EF) nr. 2529/2001.

redegjort for afgørelsens konsekvenser for udbetalingen, modregninger og tilbagebetalingskrav for de enkelte støtteår.

Landbrugsstyrelsen har beregnet det samlede tilbagebetalingskrav for støtteårene 2010 - 2012 til 33.379,99 kr. Styrelsen har oplyst, at der senere vil blive fremsendt et tilbagebetalingskravsbrev for støtteår 2013 og 2014 med et krav på 59.967,77 kr.

2.2 Klagens indhold

I klagen af 17. marts 2016 har klager påklaget forholdene, der vedrører ansøgningsårene 2011-2014 samt de økonomiske konsekvenser, som udfaldet af årene 2011-2014 pålægger klager i 2015 og den resterende del af projektperioden for VMPIII-anlægget.

Efter klagers opfattelse er arealernes retmæssige støtteberettigelse blevet vurderet forud for ansøgningsfristen i 2011. Klager har herom henvist til, at klager den 9. marts 2009 har rettet en konkret forespørgsel til Miljøkontoret i Tønder om, hvorvidt der kan søges enkeltbetaling til de arealer, der indgik i VMPIII-projektet. På den baggrund blev der den 28. april 2009 afholdt møde mellem Miljøkontoret i Tønder og Støttekontoret i København, hvor ansøgers støtteberettigelse blev behandlet. Endvidere har klager oplyst, at klager først blev tilsendt endelig afklaring vedrørende udmøntningen af regelsættet for anvendelse af artikel 34 den 14. september 2009 (atten måneder efter ansøgning 2008). Efter klagers opfattelse tilkendegav regelafklaringen den 14. september 2009, at Landbrugsstyrelsen havde kendskab til ansøgers ansøgningsforhold i årene forud, og at ansøger havde rettet konkrete forespørgsler om støtteberettigelsen på arealerne. Klager har videre henvist til, at i 2010 blev to marker udtaget til kontrol, og styrelsen underkendte, at artikel 34 fandt anvendelse for 1,54 ha med henvisning til arealets manglende støtteberettigelse i 2008. Denne afgørelse blev efter klage fastholdt af Fødevareministeriets Klagecenter, hvilket efter klager opfattelse var en yderligere bekræftelse af, at de øvrige arealer var i orden. Klager har videre henvist til, at det ikke var muligt at kontrollere for rigtigheden af de tidligere års ansøgninger i Landbrugsstyrelsens administrative systemer i årene 2011 til 2014.

Ud fra de nævnte forhold vil det efter klagers opfattelse være et usædvanligt tiltag at kontrollere en EU-ansøgning for tidligere udbetaling, når udbetalingen var godkendt af myndigheden. Herudover begrænsede Klagecentrets fastholdelse af afgørelsen efter klagers opfattelse mulighederne for at forfølge og afdække sagen yderligere.

På den baggrund har klager anført, at det ikke er korrekt, at ansøger udsættes for et støttetæk for årene 2011-2013 og de efterfølgende konsekvenser for perioden 2014-2028. Efter klagers opfattelse er hele sagsforløbet stødende for retssikkerheden og i strid med en bedriftsejers berettigede forventning, hvis man mange år efter et kontrolbesøg, hvor

administrativ rekurs er udnyttet, risikerer en ny afgørelse med krav om tilbagebetaling.

2.3 Landbrugsstyrelsens bemærkninger til klagen

Den 12. april 2016 har Landbrugsstyrelsen oversendt sagen til Klagecenter for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri med bemærkninger til klagen.

Landbrugsstyrelsen har oplyst, at baggrunden for genoptagelserne er, at der alene kan udbetales enkeltbetaling efter bestemmelsen i artikel 34, stk. 2, litra b, i forordning (EF) 73/2009, såfremt der er sket retmæssig udbetaling til arealerne i referenceåret 2008. Styrelsen har henvist til, at der ikke er sket retmæssig udbetaling af enkeltbetaling til de nævnte arealer i referenceåret 2008, hvorfor arealerne ikke var støtteberettigede efter bestemmelserne i artikel 34, stk. 2, litra b, i forordning (EF) 73/2009 i ansøgningsårene 2010, 2011, 2012, 2013 og 2014.

Herudover har Landbrugsstyrelsen kommenteret klagers bemærkninger om klagers mulighed for at undersøge støtteberettigelsen. Her har styrelsen gjort opmærksom på, at det er ansøgers eget ansvar at ansøge korrekt og rettidigt, herunder at holde sig bekendt med og overholde støttebetingelserne for de ordninger, hvorfra der ansøges om støtte. Styrelsen har videre gjort opmærksom på, at klager ved indsendelse af fællesskemaerne har erklæret at være bekendt med reglerne. Det er således efter styrelsens opfattelse ansøgers eget ansvar at undersøge, om arealerne opfyldte støttebetingelserne for de ordninger, som der blev søgt om støtte til.

Landbrugsstyrelsen har endvidere afgivet bemærkninger til klagers bemærkninger, om at sagsforløbet er stødende for retssikkerheden og i strid med en bedriftsejers berettigede forventning. Styrelsen har her beklaget, at arealernes manglende opfyldelse af støttebetingelserne ikke blev opdaget ved kontrollen i 2010, men efter styrelsens opfattelse kan dette ikke føre til et andet udfald af sagen. I den forbindelse har styrelsen anført, at EU-domstolen i adskillige sager har udtalt, at en erhvervsdrivende ikke kan skabe en berettiget forventning i de tilfælde, hvor en national myndighed, der anvender EU-retten, har handlet i strid med EU-retten. Styrelsen har her henvist til dom af 1.4.1993, forenede sager C-31/91 – C-44/91, Lageder m.fl., Sml. I, s. 1761, præmis 35, af 16.3.2006, sag C-94/05, Emsland-Stärke, Sml. I, s. 2619, præmis 31, og af 7.4.2011, sag C-153/10, Sony Supply Chain Solutions (Europe), Sml. I, s. 2775, præmis 47).

3. Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1 Miljø- og Fødevareklagenævnets prøvelse

Det fremgår af § 11, stk. 1, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet, at nævnet kan begrænse sin prøvelse af en afgørelse til de forhold, der er klaget over.

Miljø- og Fødevareklagenævnet har i denne klagesag fundet anledning til at behandle følgende forhold:

- 1) Tilbagekaldelse af en begunstigende forvaltningsakt og berettigede forventninger
- 2) Tilbagebetaling af uretmæssigt udbetalte beløb

Efter nævnets vurdering er der ikke med klagen i øvrigt fremkommet forhold, der kan føre til ændringer af Landbrugsstyrelsens afgørelse.

3.2 Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger

3.2.1 Ad 1) Tilbagekaldelse af en begunstigende forvaltningsakt og berettigede forventninger

Det følger af legalitetsprincippet i forvaltningsretten, at afgørelser, der pålægger borgerne byrder eller tillægger dem rettigheder, skal have hjemmel, typisk i lov eller bekendtgørelse. Hvis en forvaltningsmyndighed har truffet en afgørelse, som savner hjemmel i lovgivningen, medfører det som hovedregel, at afgørelsen skal annulleres. Dette udgangspunkt gælder både i tilfælde, hvor ugyldigheden bliver til gavn for borgeren, og hvor det vil være til skade for borgeren, at afgørelsen annulleres. Den omstændighed, at en borger har berettigede forventninger om fortsat at kunne nyde godt af en mangelfuld afgørelse, kan kun rent undtagelsesvist tænkes at føre til, at en afgørelse, der savner hjemmel i lovgivningen, opretholdes.⁶

Det følger af præmis 35 i Domstolens dom af 1. april 1993, Forenede sager C-31/91 – C-44/91, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ikke kan påberåbes over for en præcis bestemmelse i en fællesskabsretsakt. Ifølge dommen kan den omstændighed, at en national myndighed, der anvender fællesskabsretten, har handlet i strid hermed, ikke skabe en berettiget forventning hos en erhvervsdrivende om en behandling, der strider mod fællesskabsretten.

For støtteår 2008 findes reglerne om støtteberettigelse efter enkeltbetalingsordningen i forordning (EF) nr. 1782/2003. Det fremgår af forordningens artikel 44, stk. 1, at enhver betalingsrettighed ledsaget af en støtteberettiget hektar giver ret til betaling af det ved betalingsrettigheden fastsatte beløb. Af artikel 44, stk. 2, fremgår, at der ved ”støtteberettiget hektar” forstås ethvert landbrugsareal på bedriften undtagen arealer med skov eller arealer, som anvendes til ikke-landbrugsaktiviteter.

For støtteårene 2010, 2011, 2012, 2013 og 2014 findes reglerne om støtteberettigelse efter enkeltbetalingsordningen i forordning (EF) nr. 73/2009. Det fremgår af forordningens artikel 34, stk. 1, at der ydes støtte til landbrugerne i henhold til enkeltbetalingsordningen, når der er aktiveret en betalingsrettighed pr. støtteberettiget hektar.

⁶ FOB 2013-12 s. 7 nederst.

I forordningens artikel 34, stk. 2, defineres ”Støtteberettiget hektar” som

- a) ethvert af bedriftens landbrugsarealer, og ethvert areal, der er tilplantet med lavskov med kort omdriftstid, og som anvendes til landbrugsaktivitet, eller, hvis arealet også anvendes til andre formål, som fortrinsvis anvendes til landbrugsaktivitet, samt
- b) ethvert areal, der gav en ret til betalinger i henhold til enkeltbetalingsordningen eller den generelle arealbetalingsordning i 2008, og som opfylder en af tre i artiklen nævnte specifikke kriterier (punkterne i, ii, og iii).

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder, at det var berettiget, at Landbrugsstyrelsen genoptog klagers støtteansøgninger for 2008 og perioden 2010-2014, og at der med de tidligere afgørelser om støtteberettigelse ikke forligger berettigede forventninger hos klager.

Miljø- og Fødevareklagenævnet har ved vurderingen lagt til grund som ubestridt, at dele af markerne 29-0, 30-0, 33-0, 34-0 og 141-1 i 2008 ikke var støtteberettigede til enkeltbetaling i 2008, fordi arealerne var vandlidende eller var beplantet med træer. Nævnet henviser her til Landbrugsstyrelsens afgørelse af 30. marts 2015, som ikke er påklaget rettidigt. Endvidere har nævnet lagt vægt på, at klager i årene har anmeldt arealerne til enkeltbetaling efter bestemmelserne i artikel 34, stk. 2, litra b, i forordning (EF) 73/2009, som kræver, at arealerne skulle være støtteberettigede i 2008. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at Landbrugsstyrelsen i de tidligere afgørelser for perioden 2010 – 2014 har godkendt og udbetalt enkeltbetaling for dele af de nævnte arealer, selv om arealerne ikke var støtteberettigede i 2008.

Dermed finder Miljø- og Fødevareklagenævnet, at der ikke har været hjemmel til at udbetale enkeltbetaling for del af markerne, som ikke var støtteberettigede i 2008, jf. artikel 34, stk. 2, litra b, i forordning (EF) 73/2009. Endvidere finder nævnet, at de tidligere afgørelser for støtteårene 2008, 2010, 2011, 2012, 2013 og 2014 angående disse arealer lider af en væsentlig retlig mangel, som medfører, at afgørelserne på dette punkt må anses for ugyldige.

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder endvidere, at styrelsen i afgørelserne om enkeltbetaling i 2008 og enkeltbetaling i perioden 2010-2014 har handlet i strid med præcise bestemmelser i fællesskabsretten. Dermed finder nævnet, at afgørelserne ikke kan skabe en berettiget forventning hos klager, jf. præmis 35 i Domstolens dom C-31/91 – C44/91. Dermed finder nævnet også, at de begunstigende forvaltningsakter har været ugyldige og skulle annulleres, jf. legalitetsprincippet. Nævnet finder samtidig, at der ikke kan foreligge omstændigheder, der taler imod, allerede fordi der ifølge Domstolens praksis ikke kan foreligge berettigede forventninger hos klager.

3.2.2 Ad 2) Tilbagebetaling af uretmæssigt udbetalte beløb

Det følger af artikel 80, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1122/2009, at uretmæssigt udbetalte beløb skal tilbagebetales af landbrugeren med tillæg af renter. Det følger videre af forordningens artikel 80, stk. 3, at den tilbagebetalingspligt, der er nævnt i stk. 1, ikke gælder, hvis udbetalingen skyldes en fejl begået af den ansvarlige myndighed eller af en anden myndighed, og landbrugeren ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget fejlen.

EU-domstolen har i sag C-684/13, Johannes Demmer ctr. Fødevareministeriets Klagecenter, præmis 84 og 85, udtalt, at der med henblik på at afgøre, om fejlen kunne opdages, skal tages hensyn til det forhold, at landbrugere i deres egenskab af erhvervsdrivende forventes at udvise en særlig agtpågivenhed ved indgivelsen af en ansøgning og at være bekendt med de betingelser, der gælder for tildeling af støtte. Endvidere fremgår det af dommen, at bestemmelsen skal fortolkes strengt, og dette så meget desto mere som tilbagebetalingsforpligtelsen tilsigter at beskytte Den Europæiske Unions interesser.⁷

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder, at det var berettiget, at Landbrugsstyrelsen krævede uretmæssigt udbetalte beløb tilbagebetalt for støtteårene 2010, 2011, 2012, 2013 og 2014.

Ved afgørelsen har Miljø- og Fødevareklagenævnet vurderet at klager med rimelighed kunne forventes at have opdaget, at Landbrugsstyrelsen uretmæssigt i 2008 havde udbetalt enkeltbetaling til ikke-støtteberettigede arealer. Nævnet har ved vurderingen lagt til grund, at klager har været bekendt med, at der i fællesskema 2008 var anmeldt arealer, som var lavtliggende og normalt periodisk var oversvømmet. Nævnet har samtidig lagt vægt på, at klager er ansvarlig for, at der i perioden 2010-2014 blev ansøgt om støtte til arealer efter bestemmelserne i af artikel 34, stk. 2, litra b, i forordning (EF) 73/2009, som indeholder krav om, at arealerne gav ret til betalinger i 2008. Dermed finder Miljø- og Fødevareklagenævnet, at tilbagebetalingspligten gælder, jf. artikel 80, stk. 1, og stk. 3, i forordning (EF) nr. 1122/2009.

Det forhold, at Klagecenter for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri i afgørelse af 9. februar 2012 har stadfæstet Landbrugsstyrelsens afgørelse af 15. november 2010 om enkeltbetaling 2010, kan ikke føre til et andet resultat. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at Klagecentrets afgørelse er truffet inden Landbrugsstyrelsen konstaterede, at der ud over de i afgørelsen nævnte marker var flere arealer, som ikke var støtteberettigede i 2008. Nævnet bemærker i den forbindelse, at Klagecentret den 27. juli 2015 har genoptaget centrets afgørelse og hjemvist sagen til

⁷ Sagen omhandlede blandt andet forståelsen af den dagældende artikel 73, stk. 4, i forordning (EF) nr. 706/2004, der er helt enslydende med artikel 80, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1122/2009.

Landbrugsstyrelsen, som skulle træffe en ny afgørelse i sagen på baggrund af de nye faktiske oplysninger.

3.3 Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevareklagenævnet giver ikke medhold i klagen over Natur-Erhvervstyrelsens (nu Landbrugsstyrelsen) afgørelse af 18. februar 2016 om genoptagelse af ansøgning om enkeltbetaling 2010, 2011, 2012, 2013 og 2014 på A1 e.